

under Justitsministeriet, og justitsministeren må give mig en forklaring på, om det er naturligt, at hjemmestyret og Justitsministeriet skal have hver deres betjente. Jeg vil opfordre justitsministeren til at kontakte landsstyret og tale med dem om de nødvendige jagtbetjente i Grønland.

I Grønland har vi denne sommer fulgt udviklingen i debatten i Danmark med megen spænding. Der er indimellem brugt hårde ord, og da diskussionen endnu ikke er tilendebragt, håber jeg, at regeringen én gang for alle vil afslutte den tilspidsede diskussion på en så hæderlig måde som muligt for begge parter. Et sådant ønske er på sin plads, når man tænker på mennesker, som er nødsaget til imod deres vilje at skulle forlade deres fædreland og søge ophold i et andet land for at overleve.

Til slut vil jeg gerne – med håb om ikke at blive misforstået – blande mig lidt i den færøske politik. Jeg har været på Færøerne i løbet af sommeren og har besøgt en bygd i den sydlige del af øerne. Her mødte jeg ældre mennesker, og de fortalte mig kort, at ungdommen forståeligt nok var udvandret derfra. Jeg så en bygd dømt til undergang. Fabrikken var lukket, og fiskerkutterne var flyttet bort derfra, så bygdens eksistensgrundlag var væk.

Da jeg fik den opgivende befolkning i tale, blev jeg dybt trist og efterlyste på stedet rigsfællesskabets og de nordiske landes ånd. Jeg forstår den dag i dag ikke, hvorfor hverken Danmark eller de øvrige nordiske lande har gjort noget på et tidligere tidspunkt for at genoprette øernes økonomiske tilstand. De hører dog Norden til.

I disse år taler regeringerne i de nordiske lande meget om at gøre noget ved Østersølandeproblematikken, og store summer pumpes ud den vej. Men man vender bare ryggen til sine egne problemer. Jeg mener, at Færøernes problemer hører til denne kategori, og jeg synes, man skal være solidarisk og også hjælpe dem, der hører én til.

Johannes Martin Olsen (V):

Statsministeren indledte sin åbningsredegørelse med at henvise til, som han selv sagde, tre stykker nyere historie. For det første var det 25 år siden, at et flertal af befolkningen sagde ja til Europa, for det andet var det 8 år siden, Berlinmuren væltede, og for det tredje var Danmark gået i stå for 5 år siden. Om nu statsministeren til en afveksling havde vendt blikket fra den sydlige del af Europa og kongeriget til den

nordlige del, ville han have kunnet tilføje sin nyere historie et fjerde punkt, nemlig at for 5 år siden gik Færøerne i stå.

Tilsammen – sagde statsministeren – danner de tre stykker af hans nyere historie afsæt for nogle afgørende beslutninger om Danmarks fremtid. Jeg beder om, at statsministeren også vil overveje at inddrage det fjerde punkt, jeg lige har nævnt, i sine beslutninger med en positiv handling i denne folketingsssamling til følge.

Om man her i Danmark havde oplevet krisen og det omfang, den har haft for Færøerne og stadig har, ville der – som jeg før har sagt – være forsvundet mellem 700.000 og 800.000 mennesker ud af København, eller de østjyske byer fra Skagen i nord til Vejlebroen i syd ville have været folketomme. Den håndsrækning, man valgte at give os færingers rigsfællesskabet i form af IMF og finansieringsfondene, har kun gjort ondt værre, og løsningerne har været lige så katastrofale som selve krisen, der opstod. Årsagen er ganske enkel: Man har fra regeringens side ikke tilstrækkeligt kendskab til forholdene på Færøerne. Nogle mener, at den kender Månens bagside bedre end kongerigets nordlige dele.

Lad mig som repræsentant for et område i det danske kongerige beliggende på 62 grader nord og 7 grader vest – nærmere betegnet Færøerne – med formandens tilladelse starte med at citere fra statsministerens åbningsstale:

»Hvad hjælper det, at der sikres overskud på betalingsbalancen, hvis der er underskud på samhørighed og fællesskabsfølelse?«

Gode filosofiske tanker fra statsministeren, hvor han understreger de blødere værdiers nødvendighed. Men tænker han også på rigsfællesskabet i den sammenhæng? Om rigsfællesskabet siger statsministeren:

»Regeringen lægger vægt på et nært og tillidsfuldt samarbejde mellem alle dele af rigsfællesskabet.«

En god vilje er altid et godt udgangspunkt, men det afgørende er handlingen. Og hvad gør regeringen for at skabe et nært og tillidsfuldt samarbejde mellem Danmark på den ene side og Færøerne på den anden side? I øjeblikket kan nærheden, når det angår rigsfællesskabet, være på et lille sted; men hvad angår tilliden mellem Færøerne og regeringen, har den aldrig i historien været mindre. Senest har vi oplevet, at en dansk justitsminister to gange har beskyldt det færøske landsstyre for kendskab til habilitetsproblemer i Føroya Banki-undersøgel-